

finna min koja. Vi stanna här. Jag vill ensam se efter, hur det är där nere på holmen. Det är tryggare så. Nu reda vi oss till för natten.»

II. Kojan på holmen.

Följande morgon, innan dagen ännu syntes i öster, spände Pekka på sina skidor och åkte den välkända vägen ned till sjön. Här stannade han och lyssnade. Intet ljud annat än de af köldens inverkan på träden framkallade och i nordiska urskogar så vanliga knäppningarna hördes: allt var stilla i den öde skogen. Pekka betänkte sig icke länge. »Sök!» sade han till Rakki och vinkade åt holmen till. Och i yrande språng skyndade han, följd af sin kamrat, ditåt. Pekka följde med blicken hundarna, tills de försvunno i skogen. Då satte han skidorna i rörelse och följde sakta deras spår.

Snart såg han dem återkomma i korta språng och med hängande svansar. »Hur är det, Rakki?» Hunden stannade och såg på sin husbonde med en blick som denne kunde tyda. »Ah, det är som jag tänkte. Rakki, låt oss se!»

Några ögonblick därefter stod Pekka vid platsen där han en gång med egna händer byggt sin koja. Den fanns ej mer: platsen var tom. Af huset syntes ej ett spår. Den svarta stammen af Pekkas björntall, de bruna barren i dess topp, de delvis nedrasade björnskallarna, sade honom tydligt, att elden förstört hans hem.

Stödd mot skidstafven, stod Pekka stilla. Hans rygg var böjd, hans stolta hufvud hade sjunkit mot hans öfver stafven knäppta händer. Så stod han länge.

Solens första strålar väckte Pekka ur hans drömmar. »Ja, fader Mikko,» utbrast han, »du hade rätt: efter mörker kommer ljus. Ännu lyser solen öfver jorden, och öfver finnen med!»